

διναυοὶ προήχθησαν εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἐμφυεστάτης καὶ ὑπὸ πάντων καθόλου σήμερον παραδεγμένης ιδέας, καθ' ἣν ὁ προϊστορικὸς χρόνος διαίρεται εἰς αἰῶνα σιδήρου, χαλκοῦ καὶ λίθου.

Μὴ προτιθέμενος νὰ παρακολουθήσω ἐνταῦθα οὐτε τὴν ἀνάπτυξιν, ἣν αἱ θεμελιώδεις αὗται γνώσεις ἔλαβον μέχρις ὧδε, οὔτε τὴν σημασίαν, ἣτις ἀπεδόθη εἰς τὰς λιμναίας οἰκήσεις εἴτε πολιίσματα (cités lacustres) ἔν τε Ἑλβετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ἐνδιατρίβων περὶ τοὺς ποικίλους τοῦ πολιτισμοῦ βαθμοὺς, οὓς ἐλέγχει ἡ χρῆσις τῶν δύο μετάλλων καὶ τοῦ ἐστιλθωμένου ἢ ἀπλῶς ἐξεσμένου λίθου, ἀρχοῦμαι νὰ παρατηρήσω ὅτι ἐν Δανίᾳ ὁ αἰὼν τοῦ σιδήρου περιλαμβάνεται ὁλόκληρος ἐν τῇ περιόδῳ τῆς βλαστήσεως τῆς φηγοῦ, ἐνῷ ὁ τοῦ χαλκοῦ αἰὼν περιλαμβάνει ἅπασαν τὴν περίοδον καθ' ἣν διετελεῖ ἀκμάζουσα ἡ δρυς καὶ τὸ τέλος τῆς περιόδου, ἣν ἡ βλάστησις τῆς πίτυος χαρακτηρίζει· ἀπλῶς δ' εἶπεῖν ὅτι ἡ πίτυς ἐστὶ τὸ ἰδιάζον τοῦ λιθίνου αἰῶνος δένδρον.

Ἡ παρουσία ἀντικειμένων χειροποιήτων μαρτυρεῖ πάντως τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπαρξιν· διὰ τῶν τρανωτάτων δὲ τούτων τεκμηρίων εὐχερῶς τις δύναται νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὸν ἐν ταῖς ζώναις τῆς τε δρυὸς καὶ τῆς πεύκης· ὁ μέγιστος ἀριθμὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ σπογγάνθρακι ἐγκαταλειμμένων πραγμάτων τεκμηριοῖ προσέτι τὴν ὑπαρξιν λαῶν ἱκανῶς πολυπληθῶν· τούναντίον τὰ ἀντικείμενα ταῦτα σπανιώτατα ἄμα καὶ βαναυσότατα ἐν τῷ στρώματι τοῦ ἀμόρφου σπογγάνθρακος ἀπαντῶσιν· ἐπὶ μακρὸν μάλιστα χρόνον ἐπιστεύθη ὅτι παντάπασιν ἀπ' αὐτοῦ ἔλειπεν, ἕως οὗ ὁ Steenstrup πάλιν ἀνεκάλυψεν αὐτὰ μετὰ λειψάνων ταρανδῶν συμπεφυρμένα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐβίου ἄρα ἐν Δανίᾳ ἐν χρονικῇ περιόδῳ, καθ' ἣν ἐν τῇ κέντρῳ τῶν δασωδῶν τελευάτων ἐβλάσταναν τὰ πολικὰ φυτὰ, οἷα ἡ νανοφυὴς βετύλη, ἡ πολικὴ ἰτέα κτλ. φωρᾷται δὲ σύντροπον ἔχων καὶ συναδὸν τὸν τάρανδον, τοῦθ' ὅπερ συμπληροῖ τὴν ὁμοιότητα, ἣτις ὁρίσται μετὰ τῆς παρελθούσης καταστάσεως τῆς χώρας ταύτης καὶ τῆς νῦν καταστάσεως τῆς Λαπωνίας. Ἡδὲ γινώσκοντες ὅτι τοιαύτη τις πραγμάτων κατάστασις ἦν ἀδύνατον νὰ ὁρίσται ἐν ταῖς δανικαῖς νήσοις, ἀλλ' ἡ κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους τῆς τεταρτογενοῦς περιόδου, ὅτε οἱ πάγοι, παλινδρομοῦντες ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, πάνυ πόρρω ἀπεΐχον εἰσέτι ἀπὸ τῶν ὁρίων, εἰς ἃ βλέπομεν αὐτοὺς τό γε νῦν ἀγόμεθα φυσικῶς εἰς τὸ βέβαιον συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁρίστατό τε καὶ ἐβίου ἐν Εὐρώπῃ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμῶν τῆς νεωτάτης γεωλογικῆς περιόδου.

Προταποδείκνυται δὲ τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς ἀνακα

λύψεως οἰκήσεώς τινος ἀνθρωπίνης, γενομένης ὑπὸ τοῦ κ. Fraas κατὰ τὸ Schussenried ἐν Βυρτεμβέργῃ. Ἐνταῦθα ὁ ἄνθρωπος, οὗ ἡ παρουσία μαρτυρεῖται ὑπὸ ποικιλομόρφων ἐκ πυριτολίθου (silex) ἐξεργασμένων ἀντικειμένων, ὑπὸ ὀπλῶν καὶ ἐργαλείων ὀστεινῶν, ὑπὸ φαλάγγων ταρανδῶν ἐκ συρίστρας μεταπεποιημένων ἐβίου ἐν συνοδίᾳ μετὰ τοῦ ταρανδῶν, τῆς βορείας ἄρκτου, τῆς πολικῆς ἀλώπεκος, τρεφόμενος ἐκ βρύων, ἅπερ νῦν διατελοῦσι περιορισμένα κατὰ τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης, οἷον Ὑπνον τὸ κληματώδες (hypnum sarmentosum, H. fluitans et aduncum,) ποικιλ. γροελανδικόν. Ὅπως δ' ἐν Δανίᾳ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φαίνεται ὁ ἄνθρωπος παρακολουθῶν κατὰ βῆμα τοὺς παγετοὺς καθ' ὅσον οὗτοι τηχόμενοι καὶ ὑποχωροῦντες νέας κατελίμπανον γαίης πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ ἐπιτηδεύας. (Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε ἀριθμ. 27).

Βλέπομεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ἅπαντες σχεδὸν οἱ σπουδαίως ἀσχοληθέντες περὶ τὴν ποινικὴν νομοθεσίαν ἀναγνωρίζουσιν ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ εἶναι τι παρχνόν, καὶ ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τῆς καταργήσεως αὐτῆς πολλαπλασιάζονται ὁσημέραι· μόνα δὲ καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀποτελοῦσι αὐθεντίαν.

Μεταξὺ τούτων ἀναφέρω τὸν ἀθάνατον Βακκαρίαν, πρῶτον ἀναμορφωτὴν τῶν περὶ ποινῆς ιδεῶν, τοὺς Λαφαῖτ, Δυπάρτ, Δουπὲν τὸν πρεσβύτερον, Λεπελετιέ, Σαιν Φαργώ, μαρκίωνα-δὲ Παστορέλ, Λεστούλ δὲ Τρασὺ, Βίκτορα δὲ Τρασὺ, Λίβιγκττων, Τρουπέ, Βερεγγέ, Κάρολον Λουκᾶν, Τροπλὼν, τὸν κόμητα Ρέσσερβεργ ἐπὶ πόλυν χρόνον ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης ἐν Βαυαρίᾳ, τὸν Πασίνην, καθηγητὴν τῆς ἐν Νεαπόλει νομικῆς σχολῆς, τοὺς περιωνύμους ἀγγλοὺς Ρόμιλλο, Βούρτων, Ρόσκοσσ, Μακιντδς, τὸν Βοκρέσκον, ὑπουργὸν καὶ εἰσηγητὴν τοῦ περὶ καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς νομοσχεδίου ἐν Ρουμανίᾳ, τὸν Μίττερμαῦερ, καθηγητὴν τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη καὶ πλέον ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τῆς Χαϊδελβέργης, τὸν Ὁρτολὴν, τὸν Λαμαρτίνον, τὸν Βίκτορα Οὐγώ, τὸν Ἀδόλφον Φράγκ, τὸν Ἰούλιον Φάβρον, τὸν Ἰούλιον Σίμωνα τὸν Σχαίλχερ καὶ ἄλλους.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ νομοθεσία ἐκώφευσεν εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῶν ἀνθρώπων, ὧν παρέβηκα τὰ ὀνόματα. Μετὰ μικρὰν ἔτι προσπάθειαν ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν θανατικὴν ποινὴν, κυρίως ὅταν καταργήσῃ αὐτὴν ἡ Γαλλία. Τῷόντι πολλὰ τῶν κατὰ τόπους νομοθε-

σιῶν περιορίζουσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰς περιπτώσεις τῆς ἐφαρμογῆς, ἄλλαι δὲν ἐφαρμόζουσι πλέον αὐτὴν κατὰ τῶν γυναικῶν, τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν γερόντων, καὶ ἄλλαι τέλος χωροῦσαι κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸν σκοπὸν, ἄνευ δειλίας ἐντελοῦς καταργοῦσιν αὐτήν.

Πρὸ τοῦ 1789 ὕφίσταντο ἐν Ἀγγλίᾳ 240 εἴδη ἐγκλημάτων, τιμωρητέων διὰ τοῦ θανάτου, καὶ μεταξὺ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἦσαν πολλὰ ἐφ' οἷς οὐδόλως ἐξηγεῖται ὁ λόγος τῆς ἐσχάτης ποινῆς. Φέρ' εἰπεῖν, ἡ κλοπὴ ἔππου ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς· ἡ ληστεία ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου· ἐνίοτε μάλιστα ἡ ποσότης τῶν χρημάτων ἦτο περιστατικὸν ἐπαγόμενον τὴν θανατικὴν ποινὴν. Οὕτω λόγου χάριν, ἡ ποινὴ ἦτο θάνατος διὰ 40 σελίνια, εἰρκτὴ διὰ 39· οἱ δὲ ἐνορκοὶ ἐν μόνον μέσον εἶχον ἐντίμου ὑπεκρυφῆς, τὸ νὰ ψευδῶσιν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ καὶ νὰ λητμονήσωσιν ἢ νὰ μὴ ἴδωσι τὰ 40 σελίνια τὰ στοιχίζοντα ζωὴν ἀνθρώπου. Σήμερον ὅμως ἀντὶ τῶν 240 ἐκείνων κεραλικῶν ἀδικημάτων ὑφίστανται μόνον δύο· ἦτοι τὸ ἐγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας καὶ τὸ τῆς δολοφονίας. Ἀφίνω τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἀναφέρομαι εἰς γεγονότα ἔτι μᾶλλον ὀριστικά. Ἐν Βελγικῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ κατηργήθη, καίπερ ἀναγεγραμμένη ἐν τῷ ποινικῷ κώδικι.

Κατὰ τὸν ἡμέτερον ἀγκλητὸν καθηγητὴν κ. Λεβιέ, ἡ Ρουμανία πρώτη ἔσχε τὴν τιμὴν τῷ 1864 τοῦ καταργῆσαι τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Ἀληθῶς τὸ ρουμανικὸν ἔθνος πρῶτον ἐνόησεν ὅτι εἶναι αἰσχύνῃ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ διατηρῇ ἐπὶ πλέον τὴν ἀποτρόπαιον ἐφεύρεσιν τοῦ Γκιλοτίνου καὶ τὸν ἄσπλαγγον ὑπηρέτην τῆς μηχανῆς ταύτης.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ ρουμανικοῦ ἔθνους, ἐπιτραπή μοι νὰ εἶπω ἐν παρόδῳ ἐνταῦθα, ὅτι γινώσκω ἐντελῶς τὴν Ρουμανίαν. Δύναμαι λοιπὸν νὰ βεβαιώσω ὅτι πλὴν τινῶν δολοφονιῶν (ὧν αἰτία εἰσὶ τὰ πάθη), σπανιστάτων καὶ τούτων, ὑπάρχει ἐκεῖ κατὰ τὰ λοιπὰ μεγίστη ἀσφάλεια. Δύναται τις νὰ ταξιδεύσῃ μόνος πανταχοῦ ἀσφαλῶς ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἄνευ οὐδενὸς φόβου, ὡς ἂν περιπάτει ἐντὸς τοῦ ἰδίου κήπου αὐτοῦ. Ἐξῆς διείσαν εἰς διαφόρους ἐξοχὰς τῆς Ρουμανίας, οὐδέποτε νυκτὸς ἐκλείδωσα τὴν θύραν τοῦ κοιτωνός μου, καί τοι αἱ οἰκίαι ἐν αἷς διέμενον ἦσαν ἀπλῶς ἰσόγειοι ἢ ἄνευ δευτέρας ὀροφῆς.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς. Τῷ 1865 ἡ Πορτογαλία, τῷ 1874 ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Ρωσσία ἀπὸ πολλοῦ κατήργησαν τὴν ἐσχάτην ποινὴν· ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦ Βορρᾶ κράτος διατηρεῖ ἔτι ἄλλην τινὰ ποινὴν βαρβαρῶ-

τέραν τοῦ θανάτου, τὸ κνοῦτον, διὰ τοῦτο πολὺ ἀπέχω τοῦ ἐπικροτῆσαι εἰς τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῆς Ρωσσίας.

Ἡ Τσρκάνη κατήργησε τὸ δεῦτερον τὴν θανατικὴν ποινὴν τῷ 1859. Μεταξὺ τῶν αἰτιολογιῶν τοῦ καταργοῦντος αὐτὴν ψήφισματος φέρεται καὶ ἡ ἐξῆς «Ἐπιδὴ, καίπερ νενομοθετημένη ἡ ποινὴ αὕτη, οὐδέποτε ὅμως ἐφηρμόσθη, διότι παρ' ἡμῶν ὁ πολιτισμὸς ὑπῆρξε ν' αἰείποτε ἰσχυρότερος τοῦ πελέκεως τοῦ δημίου κ.τ.λ.» Ἀπὸ τῆς ἐνότητος τῆς Ἰταλίας ἀσχολοῦνται οἱ ἀρμόδιοι περὶ τὸ ζήτημα τῆς θανατικῆς ποινῆς, τῆς γενικῆς καταργήσεως εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα. Ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων ἐψήφισε τὴν κατάργησιν καὶ ἀναμένεται ἡ ψῆφος τῆς Γερουσίας(*).

Ἀπεφασίσθη ἐν Ἰταλίᾳ ὅτι, καίτοι ἡ θανατικὴ ποινὴ εἶναι γενικὴ καθ' ὅλον τὸ βασίλειον, δὲν ἐφαρμόζεται ὅμως ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ δουκάτου τῆς Τσρκάνης, ἐνθα αὕτη ἀπὸ πολλοῦ εἶναι κατηργημένη.

Μεταξὺ τῶν γερμανικῶν κρατῶν τῶν καταργησάντων τὴν θανατικὴν ποινὴν, διακρίνεται τὸ Ὁλδεδμβούργον, ἡ Βρέμη, ἡ Νασσά, ἡ Σαξωνία, ἡ Βεῦμάρη. Διὰ δὲ τὴν ὅλην Γερμανίαν γνωστόν ἐστιν ὅτι τῷ 1870 ἐν τῷ γερμανικῷ Κοινοβουλίῳ νομοσχέδιον τεῖνον πρὸς τὴν κατάργησιν ἐψηφίσθη εἰς πρώτην καὶ δευτέραν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ κ. Βίσμαρκ διὰ τῶν μηχανημάτων αὐτοῦ ἐματαίωσε τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου κατὰ τὴν τρίτην ἀνάγνωσιν διὰ πλειονοψηφίας ἐννέα μόνον ψήφων.

Ἐν Γαλλίᾳ μετὰ πολλὰς ἀκάρπους ἀποπειράς ὑπάρχει ταυτὺν ἐπιβεβλημένη εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν πρότασις περὶ καταργήσεως, ὑποβληθεῖσα ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ κ. Σχαλχερ. Πιστεύεται δὲ ἡ παραδοχὴ τῆς προτάσεως ταύτης καὶ περιορίζεται εἰς τὴν ἐγκάρδιον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας εὐχῶν.

Ἐν Ἀμερικῇ τὴν θανατικὴν ποινὴν κατήργησαν ἡ Μιχιγὰν, ἡ Ροδόνησο, ἡ Βενιζουέλα καὶ ἄλλαι πολιτεῖαι.

Εὐθετον νομίζω μετὰ τὰ λεχθέντα νὰ παραθέσω περικοπὴν τοῦ Βίκτορος Οὐγὼ ἔχουσαν οὕτως.

(*) Ἡ συζήτησις περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἤρχισαν ἐν τῇ ἰταλικῇ Γερουσίᾳ τῇ 18 φεβρουαρίου 1875 καὶ ἐπερατώθη τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀλλὰ κατὰ τῆς καταργήσεως. — Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὴν 26 φεβρουαρίου ὁ κ. Πίκας προὔτεινεν ὅπως ἡ θανατικὴ ποινὴ μὴ ἐφαρμόζεται ἐὰν ἡ καταδίκη δὲν ἀπηγγέλλετο παμψηφεὶ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων. Ἡ πρότασις κατεπέμφθη εἰς ἐπιτροπὴν

• Τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα τοῦ παρελθόντος ἐστηρίζετο εἰς τρεῖς στήλας, τὸν ἱερέα, τὸν βασιλέα τὸν δῆμιον. Πρὸ πολλοῦ ἤδη μία φωνὴ εἶπεν· οἱ θεοὶ ἀπέρχονται. Ἐσχάτως μία πάλιν φωνὴ ἀνέκραξεν· οἱ βασιλεῖς ἀπέρχονται. Καί ῥα εἶναι τώρα ὅπως τρίτη φωνὴ ἀκουσθῇ λέγουσα ὁ δῆμιος ἀπέρχεται. Οὕτω τῆς ἀρχαίας κοινωνίας δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου. Οὕτως ἡ θεία Πρόνοια θέλει συμπληρώσῃ τὴν κατεδάφισιν τοῦ παρελθόντος.

• Εἰς τοὺς ποθοῦντας τοὺς θεοὺς ἐξέβηθαι μένει ὁ Θεός. Εἰς τοὺς ποθοῦντας τοὺς βασιλεῖς δύναται τις εἰπεῖν μένει ἡ πατρίς. Εἰς τοὺς ποθοῦντας τὸν δῆμιον οὐδὲν τὸ βῆτέον.

Ἡ ἀνομοιότης τῶν κοινωνικῶν θέσεων εἶναι κατὰ τὸν Χρόνον νέος λόγος τοῦ ἐπιθυμεῖν τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα τοῦ μεγάλου ἄστεως δύναται νὰ τύχῃ ὅπως κατηγορούμενός τις καταδικασθῇ ἀδίκως, λόγῳ ὅτι διέπραξε τὸ ἐγκλήμα ἐν καταστάσει παραπροσύνης. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, εἰς τὸν κατηγορούμενον ἡ πλούσιος καὶ γνωστὸς, οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ φίλοι ἔχουσι τὰ μέσα νὰ διεγείρῳσιν ὀχλαγωγίαν παρὰ τῷ λαῷ, καὶ δὴ διὰ μεγάλης δαπάνης ὅπως διευκολύνωσι καὶ ἐπιταχύνωσι τὴν χάριν αὐτοῦ, ἐνῷ ἄνθρωπος ἄσημος καὶ πτωχὸς δὲν ἐπιτυγχάνει, εἰς τὴν καταδικασθῇ, τὴν χάριν ταύτην, διότι ἀδυνατεῖ νὰ διεγείρῃ τὴν δημοσίαν γνώμην.

Ἐπάρχουσι παραδείγματα καταδίκης παραπρόνων, ἀλλὰ δὲν θὰ παραθέσω τοιαῦτα, εὐλαβούμενος τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Ὁ κ. Μίττερμαυερ λέγει περὶ τῆς ἐπιβρόχης προσώπων τινῶν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης. «Εἶδον, λέγει, ἐγὼ αὐτὸς ἐν Στρασβούργῳ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν προὔξενησαν δύο ἄνθρωποι καταδικασθέντες ἐπὶ κλοπῇ καὶ φόνῳ. Πολλοὶ πρὸ ἑταῖς συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐφρόνουν ἤδη τοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Οἱ τρεῖς αὐτουργοὶ τοῦ ἐγκλήματος καταδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἀλλ' ὁ εἰς αὐτῶν ἔλαβε χάριν. Ἐπιστεύετο δὲ γενικῶς ὅτι οὗτος καθολικὸς ὢν ἐσώθη διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ ἐπισκόπου· οἱ λοιποὶ δύο ἦσαν διαμαρτυρόμενοι καὶ οὐδεὶς ἐμεσίτευσεν ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁ ἱερεὺς ὁ ταχθεὶς ὅπως παρασκευάσῃ αὐτοὺς εἰς θάνατον ἀναφέρει ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ἀπαγομένων εἰς τὸ ἱκρίωμα τῷ εἶπε. «Μοῦ φαίνεται ἀδίκον, ὁ συνένοχός μας Βόλφ, ὁ ὁποῖος ἐπνίξε τὸν δυστυχισμένον ἐκείνον νὰ λάβῃ χάριν, ἐπειδὴ εἶναι καθολικός». Ἀφίνομεν τοῖς ἀναγνώσταίς, προστίθῃσιν ὁ σοφὸς νομοδιδάσκαλος, νὰ κρίνωσι περὶ τῶν γεγονότων τούτων καὶ περὶ τῆς κακῆς αὐτῶν ἐπηρείας ἐπὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἂν ὥς προσέτι ἀβάσιμα.

Μεταβῶμεν ἤδη εἰς ἄλλην τινὰ σειρὰν ἰδεῶν.

Ἐπειδὴ αἱ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν στηρίζομαι δὲν δύναται ν' ἀναιρεθῶσιν μηδὲ αἱ ἀποδείξεις αὐτῶν νὰ διαφιλονεικηθῶσιν ἴσως μοὶ εἰπωσίν τινες. Ναί, ἀναγνωρίζομεν πᾶν ὅ,τι λέγεις· γινώσκομεν ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ συνεπάγεται ὅλα τὰ παρομαρτοῦντα αὐτῶν ἀτοπήματα καὶ πιστεύομεν ὅτι οὐδὲν ἔχει πλεονέκτημα, ἀλλὰ δὲν παραδεχόμεθα τὰς παρὰ σοῦ προτεινομένας ἀρχὰς διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον ὅτι ἐπιμένομεν ὡσαύτως εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι καὶ ἡ ποινὴ αὕτη δεόν νὰ ἐκλίπῃ μετὰ τὸν καιρὸν.

Ἀλλὰ πρὸς τί λοιπὸν τοσαύτη δειλία; Ὡμεν μᾶλλον γενναῖοι καὶ μὴ πλανώμεθα ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη πρέπει νὰ ἐκλίπῃ βαθμηδόν, διότι μόνος ὁ θάνατος δὲν ἔχει βαθμοὺς, ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν τὴν ἀξίωσιν ταύτην, πᾶς ἄνθρωπος πεφωτισμένος καὶ ἡ φωνὴ τῆς φιλοσοφίας καὶ αὕτη ἡ τῆς πείρας κρᾶζουσι πανταχόθεν ὅτι ἡ ὥρα ἐσήμερις.

Ἡ Γαλλία ὅπως ἡ ἀγαπητὴ, δεόν νὰ ᾖ γενναία οἷα ἄλλως τε ὑπῆρξεν ἀείποτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν. Ἐὰν δὲ ἐπὶ τῇ ἀρετῇ ταύτῃ ἐστεμμέναι τινὲς κεφαλὰὶ δὲν νύχαριστοῦντο, ὑπάρχει τι μεῖζον τῶν κεφαλῶν τούτων, οἱ λαοί. Καὶ πάντες λοιπὸν οἱ λαοὶ ἀγαπῶσι πολλοὶ τὴν Γαλλίαν, διότι μόνη αὕτη διεδραμάτισε τὴν μεγάλην τῆς κοινωνίας ἀνάπλασιν τῷ 1789, καὶ διότι αὕτη μόνη ἐπίσης ἀνεκέρυξε τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Γαλλία, ἥτις πολλάκις ἔχυσε τὸ αἷμα αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πάντων τῶν λαῶν ὀφείλει, ἄνευ τανῶν οὐδεμιᾶς ζημίας, νὰ σταματήσῃ τὴν ῥοὴν τοῦ ἀθλίου αἵματος κακοποιῶν τινῶν, ἀποσκοποῦσα ἀείποτε εἰς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἡ Γαλλία θέλει παράσχει ἅπασι ἔτι τὸ παράδειγμα τῶν γενναίων αὐτῆς αἰσθημάτων. Ἔσται ἐπίσης μεγάλη, οἷα ἐστὶ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀγαπητή.

Ἡ τελευταία τῶν παρατηρήσεών μου περὶ τῆς ποινῆς περὶ ἧς ἱκανὰ ὠμίλησα, εἶναι ὅτι ὁ θάνατος δεόν νὰ ᾖ ἀσπὴρ ὁ ὅξυς διὰ τοὺς ἥρωας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος καὶ οὐχὶ ποινὴ διὰ διὰ τοὺς φονεῖς.

Ἀνακεφαλαιῶν δὲ τὰ προειρημένα, λέγω τάδε.

Τοσαῦται παραβιάσεις ἀρχῶν, τοσοῦτοι κίνδυνοι τοσαῦται δυσχέρειαι, τοσαῦτα ἄτοπα, παρομαρτοῦντα τῇ ἐσχάτῃ ποινῇ, τοσαῦται ἀποδείξεις καὶ τοσοῦτοι λόγοι κατάδικοι, δι' ὧν δικαιολογεῖται ἡ κατάργησις, εἰσὶν ἄρα γε μάταιοι διὰ τοὺς ἔτι ἀμφισβᾶλλοντας; Ἐλπίζω τούναντίον. Διὰ τοῦτο εἰμὶ εὐτυχὴς, πιστεύων, εἰς αἱ εὐχαὶ τῶν ἀναγνωστῶν

μου δὲν πραγματιωθῶσι ταχύτερον, ὅτι πράγματι θέλει συντελέσει εἰς τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Εὐχρηθῶμεν καὶ ἐλπίζωμεν τὴν πραγματοποίησιν ἐπὶ τὸ μέλλον!

Ἐν Παρισίοις κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1875.

Π. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟΝ.

Ἐὰν τὸ τηλέφωνον εἶχεν ἄχρι τοῦδε ἔλλειψιν τινα, ἡ ἔλλειψις αὕτη ἦν ἡ κατὰ τοσοῦτον ἐξαπείνησις τοῦ διαβιβαζομένου ἤχου, ὥστε πλεῖστοι μεγάλην ἡσθάνθησαν δυσχέρειαν περὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν λέξεων. Ἄλλ' ἤδη πρόκειται περὶ νέου τηλεφώνου, παρουσιάζοντος τὴν ἐναντίαν ἔλλειψιν. Τὸ τηλέφωνον διαβιβάζει τὸν λόγον οὐ μόνον μετὰ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει τὸν ἤχον τοσοῦτον, ὥστε δυνατόν ν' ἀκουσθῶσιν ἐν μακρᾷ ἀποστάσει καὶ οἱ μᾶλλον συγκεχυμένοι ἤχου, οἷον ὁ τρισημῶς σανιδώματος, ἡ δόνησις σκεύους, ἡ ἀσθενὴς δὲ ὁπῆς πνοὴ τῆς αὔρας. Τὸ τηλέφωνον τοῦτο δὲν χρησιμεύει μόνον ὡς τηλέφωνον πρὸς διαβίβασιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ἤχου ὄργανον· εἶναι εἰδὸς τι ἀκουστικοῦ διόπτρου, ἡχητικοῦ μικροσκοπίου, δυναμένου ν' αὐξάνῃ τοὺς μᾶλλον εἰς τὸ οὐδ' ἀνεπαίσθητους ἤχους. Οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, οὐδ' ὁ ἀσθενέστατος ἤχος δύνανται νὰ διαφύγῃσι τοιοῦτον μηχανισμόν. Αἰ' αὐτοῦ δυνατόν ν' ἀκουσθῶσιν σχεδὸν τὰ φύλλα πίπτοντα καὶ τὰ ἀνθη ἀνοιγόμενα.

Ὁ ἐπινοηθεὶς μηχανισμὸς ὅπως δοθῇ εἰς τὸ τηλέφωνον ἡ ἐκτακτοῦ αὕτη εὐαισθησία εἶναι ἀπλούστατος, καθόσον πρόκειται περὶ μικροῦ δεκτικοῦ ὀργάνου, εὐχερῶς πραγματοποιούμενου. Ἡ νέα αὕτη ἐφεύρεσις ἐπενοήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Hughes τοῦ γνωστοῦ ἐφευρέτου τοῦ τηλεφώνου, ὁ δὲ κ. κόμης Μονσέλ κατὰ προσέγγισιν κατασκευάσας ἀμέσως τὸ ὄργανον ἐθῆκεν εἰς ἐνέργειαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις.

Τὸ σύνθημα τοῦ τηλέφωνου διαβιβάσει ἤχους κατὰ τι ἀσθενεῖς, καθόσον τὰ δονοῦντα τὴν μεμβράνην ἐν τῷ σημείῳ τῆς ἀφίξεως ἡλεκτρικὰ ρεύματ' εἰσιν ἀσθενέστατα. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ὀργάνου, τὸ ὅποσον δονεῖ τὴν ἐλαστικὴν μεμβράνην τοῦ τηλεφώνου ἐναντὶ ἡλεκτρομαγνητικοῦ πηνίου παράγει τὰ ρεύματα. Οὐδεμία μηχανικὴ διαβίβασις διαβιβάζεται ἀκεραία, εὐνόητον δὲ ὅτι καὶ ἡ φωνὴ κατὰ τὴν ἀφίξιν παράγεται μετ' ἐντάσεως ἐλαττωθείσης. Πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ἤχου συνελήφθη ἡ λογικωτάτη ἰδέα τοῦ ποιήσασθαι χρῆσιν ρεύματος βολταϊκῆς στήλης, οὗ ἡ ἐντασις ποικίλλει κατὰ βούλησιν. Ὁ κ. Ἑδίσον καὶ πλεῖστοι ἄλλοι φυσικοὶ μετ' αὐτὸν

ἀφῆρσαν τὸ τηλέφωνον ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ δουλία γίνεται πρὸς μεταλλικῆς πλακῆς, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἐκ γραφίτου ράβδος, συγκοινωνοῦσα μετ' ἡλεκτρικῆς στήλης. Τὸ ρεῦμα διαβιβάζεται διὰ τῆς ράβδου εἰς τὴν πλάκα, καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ σύρμα τὸ διττικον μέχρι τοῦ τηλεφώνου ἐν τῷ σημείῳ τῆς ἀφίξεως. Δονομένης τῆς μεμβράνης, ἡ ράβδος διατελεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῆς, ἐκ δὲ τούτου προκύπτουσι ποικίλαι ἀντιστάσεις ἐν τῇ διαβάσει τοῦ ρεύματος, αἵτινες μεταδιδόμεναι δονοῦσι τὴν μεμβράνην τοῦ τηλεφώνου τῆς ἀφίξεως. Ἐκ τῶν δοκιμῶν τούτων προέκυψεν εὐάρεστον ἀποτέλεσμα.

Ὁ κ. Hughes ἐπινοήθη ἐκ τῆς ἰδέας αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιτυχέστερον, ὡς κρίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων.

Ἐλαβε δύο μικρὰς σανίδας, ἐξ ὧν κατασκευάζονται τὰ διὰ τὰ σιγὰρα κυτία, καὶ ὧν ἡ μία, κάθετος, στηρίζεται κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς ἐπέρας, οὗσης ὀριζοντείου· τὸ ὕψος ἦν ἐνδὲς δεκαμέτρου τὸ δὲ πλάτος 5—6 ἑκατοστομέτρων. Εἰς τὴν βάσιν τῆς καθέτου σανίδος προσαρμύζεται μικρὰς ὑποστάτης, ἔχων σχῆμα πεσσοῦ ἐκ γραφίτου ἢ ἐκ κερατίνου ἀνθρακος καὶ πρὸς αὐτὸν δεύτερος προσόμοιος. Μικρὰ ὅπῃ ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἄνω προσόψεως τοῦ πρώτου ὑποστάτου, ἐπὶ δὲ τῆς κάτω τοῦ ἐτέρου πλαγίᾳ τις κοιλότης. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὀπῶν τίθεται καθέτως μικρὰ ράβδος ἐκ γραφίτου, τὴν μὲν βάσιν μυτηρὰν ἔχουσαν, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑψηλοτέρου ἄκρου ἀγκιστρίδα. Ἡ ράβδος αὕτη ἵσταται κάθετος ἀφ' ἐνδὲς μὲν διὰ τῆς ἀγκιστρίδος, ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ τῆς κίχμης. Τέλος ρεῦμα βολταϊκῆς στήλης μεταχετεύεται εἰς τὸν κατώτερον ἐκ γραφίτου ὑποστάτην, ἐξ οὗ ἄρχεται ρεῦμα διοχετευτικὸν καταλήγον εἰς σύνθημα τοῦ τηλέφωνου.

Ἡ ἐλαφροτάτη ψαῦσις τῆς ὀριζοντείου σανίδος δι' ὄνυχος ἢ διὰ πτεροῦ οὐ μόνον ἄρκει ὅπως τὸ τηλέφωνον ἐπαναλάβῃ τὸν ἤχον, ἀλλὰ καὶ ἐπιτείνει τοῦτον μεγάλως.

Ἡ σανὶς δονεῖται καὶ μετ' αὐτῆς οἱ ὑποστάται, ἡ δὲ ἐκ γραφίτου ράβδος ὡς ἐκ τῆς συγκρατήσεως αὐτῆς μεταξὺ τῶν δύο ὑποστατῶν δονεῖται καθέτως. Τὴν δόνησιν ταύτην εὐχερῶς δύναται νὰ νοήσῃ τις, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι συμβαίνει ἐπὶ τυμπάνου, ἐφ' οὗ μικροὶ χάλικες ἐτέθησαν, οἵτινες ἀναπηδῶσιν ἅμα ὡς παραχθῇ ἐν μικρᾷ ἀποστάσει ἐντονός τις ἤχος. Αἱ δόνησεις αὗται τῆς ράβδου εἰσὶν ἀνεπαίσθητοι, ἀλλ' ἀρκούντω, ἰσχυρὰ ὅπως μεταβάλλωσι κατὰ πᾶσαν κίνησιν τὴν διάβασιν τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος τῆς στήλης.

Αἱ τοῦ ρεύματος μεταβολαὶ εἰσιν ἰσχυρόταται καὶ καθορίζουσιν ἐπομένως ὑπουδαίαν δόνησιν τῆς μεμβράνης τοῦ τηλεφώνου τῆς ἀφίξεως, ὁ δὲ πα-